

LEV GROSSMAN
THE
MAGICIAN'S
LAND

LEVS GROSMANS

BURVJA ZEME

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111-93-3

Tr Gr727

Izdevniecība Prometejs

Lev Grossman

THE MAGICIAN'S LAND

Copyright © 2014 by Lev Grossman

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2018

Cover design: © Didier Massard / Penguin Random House LLC

Map copyright © Roland Chambers

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi,
kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt,
kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tīlta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojis *Vilis Kasims*

Redaktore *Anete Caune*

Izdevniecības vadītājs *Andris Bekmanis*

© Izdevums latviešu valodā, Izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-17-2

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Leva Grosmana romāns “Burvji” vienlaikus ir un nav definējams kā fantāzijas darbs. To tikpat labi var interpretēt kā stāstu par jaunieša jēgas meklējumiem pasaulē, kurā cits pēc cita sagrūst sapņi un zūd ilūzijas.

— *Dr. philol Bārbala Simsons, literatūrzinātniece, kritiķe*

Šī noteikti ir fantāzijas grāmata, kuru meklēju jau sen — grāmata, kurā nekas netiek izpušķots, kur maģija neiedala cilvēkus labajos un ļaunajos, grāmata, kurā arī burvji ir cilvēki.

— *Spīgana Spektore, grāmatu blogere spigana.spektore.lv*

Grāmata noteikti pelnījusi, ka to izlasa. Un pirms ķerties pie lasīšanas, nevajadzētu šo darbu mēģināt iedalīt kādos nebūt vecuma, dzimuma vai žanra rāmjos. “Burvjus” var (un varbūt pat vajadzētu) lasīt un iztēlot dažādi. Ar savu neparasto pasauli, spilgtajiem un dzīvajiem tēliem, prasmīgi veidoto sižetu un labi pasniegtu nobeigumu, tā iepriecinās jebkuru labas literatūras cienītāju.

— *Uldis Rozenfelds, grāmatu blogeris baltairsuncis.lv*

“Burvji” ir labs un aizraujošs fantāzijas romāns, kurā autors smuki izārda žanra klasiku un saliek to sev tīkamā un drūmā variācijā. Noderēs lasītājiem, kuri labi pārzina žanru un kaut reizi dzīvē ir jutušies neizskaidrojami nelaimīgi.

— *Santa Pāvila, grāmatu blogere sibillasgramatas.wordpress.com*

Levs Grosmans ar “Burvjiem” ir pacēlis latīņu mūsdienīgajai jauniešu fantāzijas literatūrai. Ar aizrautību gaidu, ko vēl šis prāts spēj radīt.

— *Līga Sproģe, grāmatu blogere vilkamidzenis.wordpress.com*

Ja patik fantāzija tad obligāti lasiet, nenožēlosiet! Pat ja šķiet, ka esat izlasījuši visu lasīšanas vērtību, tad droši paplašiniet savu sarakstu ar šo. Savukārt ja ar fantāziju esat uz Jūs, lasiet tik un tā, pēc šīs grāmatas, iespējams, pāriesiet uz tu.

— *Ints Valcis, grāmatu blogeris asmodeus.lv*

Helsionei

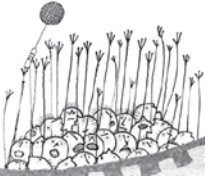
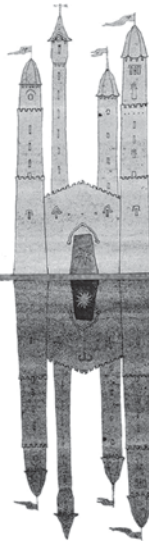
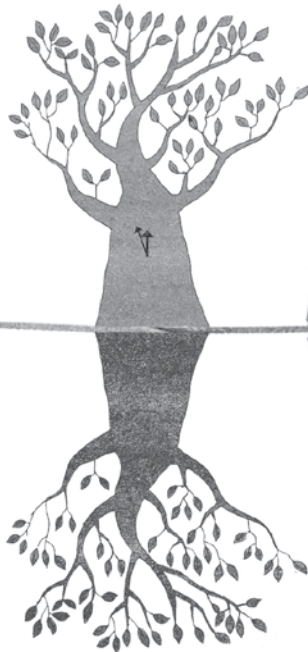
Tālāk augšup un tālāk iekšā!

—*K. S. Lūiss, Pēdējā kauja*

PASAULES AR KVENTINU KOLDVOTERU

FILORIJA

NEVIENZEME

Fizikālo kotedža

Iluzionistu pils

Veltera laukums

Jūra

BREIKBILA

Labirints

Māja

Laivu novietne

Hudzona

Nujorka

N

Bīgla kanāls

ZEME

Dienvidbreikbila

Roland Chambers ©

1. NODAĻA

Vēstulē bija teikts satikties grāmatveikalā.

Vakars nebija no tiem piemērotākajiem: marta sākums, auksts smidzenis, tiesa, ne gluži tik auksts, lai sāktu snigt. Arī grāmatveikals nebija no tiem labākajiem. Minūtes piecpadsmit Kventins to vienkārši vēroja no autobusa pieturas tukšas autostāvvietas malā, kamēr pa plastmasas jumtu bungāja lietus lāses, liekot asfaltam atspīdēt laternu gaismā. Tas nebija no mīlīgajiem, šarmantajiem veikaliem ar rudu kaķi uz palodzes, pilnu plauktu ar retiem, autora parakstītiem pirmizdevumiem un ekscentrisku, bārdainu saimnieku aiz letes. Šis bija grūtībās nonākušas ķēdes veikaliņš, iespiests starp manikīra salonu, *Party City* ballīšu piederumu bodi un citiem veikaliem Ņūdžersijas autostrādes malā, divdesmit minūšu brauciena attālumā no Hekensekas.

Pēc patikas to aplūkojis, Kventins beidzot pārgāja pāri autostāvvietai. Durvju zvans iešķindējās, bet milzīgais, bārdainais kasieris nepacēla skatienu no mobilā telefona. Iekšā joprojām bija dzirdams, kā pa pielijušo ceļu cita pēc citas garām pabrauc mašīnas, radot tādu kā papīra strēmeļu plīšanas troksni. Neparasts te bija tikai stūrī pakārtais stieples putnubūris, kur papagaiļa vai kakadu vietā tupēja resns, zilimelns putns. Tik nemīlīgs bija šis veikaliņš: tajā bija būrī ieslēgta vārna.

Kventinam bija vienalga. Tas bija grāmatveikals, un tajos viņš jutās mājīgi. Pēdējā laikā viņš reti bija juties mājīgi, tāpēc tagad bija gatavs to izbaudīt pēc pilnas programmas. Aizsvīdušām brillēm, slapjajam mēteļim pilot uz plānā paklāja, viņš izspiedās cauri apsveikuma kartiņu un

kaķu kalendāru stendiem, līdz nonāca pie grāmatplauktiem. Pārējais patiesībā nebija svarīgi — grāmatām pilna telpa vienmēr ir kā mājās.

Veikalam būtu vajadzējis būt tukšam, jo pulkstenis rādīja jau deviņus vakarā, turklāt aukstā, lietainā otrdienas vakarā, taču tā vietā te bija pilns ar cilvēkiem. Viņi klusēdami vienatnē šķirstīja grāmatas un lēnām šļūkāja starp plauktiem kā mēnessērdzīgi. Kāda meitene ar stūrainu seju un īsi apgrieztiem matiem lasīja Danti oriģinālvalodā. Gara auguma puisis, ne vecāks par sešpadsmit, lielām, ziņkārīgām acīm bija iegrimis Toma Stoparda lugā. Melnādainš pusmūža vīrietis ar augstiem vaigu kauliem caur biežām, zaigajošām brillēm rūpīgi pētīja plauktā stāvošās biogrāfijas. Gandrīz varētu domāt, ka viņi patiešām ir atnākuši pirkt grāmatas. Bet Kventins zināja, kā ir patiesībā.

Viņš joprojām nebija pārliecināts, vai viss notiks atklāti, vai viņš to sapratīs nekavējoties, vai tomēr te būs kāds āķis. Vai viņam nāksies minēt. Viņš vairs nebija nekāds jauniņais — šogad paliks pilni trīsdesmit —, taču šī spēle Kventinam bija sveša.

Vismaz iekšā bija silts. Viņš noņēma brilles un ar lupatiņu tās notīrīja. Tās Kventins bija sācis nēsāt pirms pāris mēnešiem, šādi samaksājot par sīkburtu tekstos pavadīto mūžu, un brilles viņa sejai joprojām šķita neierastas; tās bija kā aizsargstikls starp viņu un pasauli, turklāt visu laiku šļūca nost no deguna un sasmērējās, kad viņš uzstūma tās atpakaļ augšā. Atkal uzlīcis brilles uz acīm, viņš pamanīja jaunu vasarraibumainu, omulīgi glītu sievieti, kura stāvēja veikala stūrī un šķirstīja lielu, dārgu sējumu, kas izskatījās pēc arhitektūras grāmatas. Tajā bija Džovanni Piranēzi skices: plašas, ēnainas velves un pagrabi, un cietumi, kuros rēgojās varenī koka dzinēji.

Kventins viņu pazina. Tā bija Plama. Viņa sajuta, ka Kventins viņu vēro, un nolaida grāmatu, vienlaikus vieglā pārsteigumā paceļot uzacis, kā sakot: “Nevar būt, ka arī tu esi te iepinies?”

Viņš pašūpoja galvu, tikai vienreiz un ļoti viegli, tad novērsa skatienu, piesargādamies, lai sejas izteiksme paliktu nenolasāma. Viņš negribēja teikt: “Nē, es neesmu te iepinies, vienkārši atnācu nopirkt kādu kafijas krūzi ar dzēlīgu komentāru par ikdienas dzīves sīko ironiju.” Viņš gribēja teikt: “Izliksimies, ka nepazīstam viens otru.”

Izskatījās, ka Kventinam vēl ir mazliet laika, tāpēc viņš pievienojās pārējiem apmeklētājiem un sāka pētīt grāmatu muguriņas, lai atrastu ko lasāmu. Te, protams, bija arī Filorijas grāmatas, ieliktas pie pusaudzū romāniem un pārizdotas jaunos, modīgos vāciņos, kas lika tām izskatīties pēc tiņu vampīrromāniem. Bet Kventins nejaudāja tām pieķerties. Ne šeit, ne šovakar. Tā vietā viņš paņēma Lekarē “Spiegu, kurš ienāca no aukstuma” un nākamās desmit minūtes visnotaļ apmierināts pavadīja pie kontrolpunkta pelēkajā piecdesmito gadu Berlīnē.

“Cienījamie *Bookbumpers* apmeklētāji!” mikrofonā ierunājās kasieris, lai gan veikals bija tik mazs, ka Kventins bez grūtībām dzirdēja arī nepastiprināto balsi. “Uzmanību! Pēc piecām minūtēm veikals tiks slēgts! Lūdzu, izvēlieties savus pirkumus!”

Viņš atlika grāmatu atpakaļ vietā. Kāda veca sieviete, šķiet, pašadītā beretē nopirka Mjūrielas Spārkas romānu “Džinas Brodijas jaunkundzes labākie gadi” un izgāja ārā tumsā. Tātad viņa nebija īstā. Tukšām rokām ārā izgāja kaulainais zeņķis, kurš sakrustotām kājām bija iekārtojies pie komiksu plauktiem, nolasīdams tos līdz skrandām. Arī viņš tātad nebija īstais. Garš skarba paskata puisis ar kromaņonieša matiem un kokainu seju, kurš ilgu laiku bija sarauktu pieri pētījis kartiņas, nepārprotami vēltīdams lēmumam neadekvāti lielu prāta piepūli, beidzot vienu tomēr nopirka. Tomēr viņš palika veikalā.

Precīzi pulksten deviņos kasieris aizvēra un arī aizslēdza durvis, vēl pēdējo reizi liktenīgi noskandinot zvaniņu, un Kventinam pēkšņi apskrējās dūša. Viņš it kā bija iekāpis amerikāņu kalniņu vagonā, un drošības stienis jau bija vietā, kāpt ārā bija par vēlu. Viņš dziļi ievilka elpu un sarauca pieri dusmās uz sevi, taču satraukums neatlaidās. Vārna pašlūkāja pa būri sakritušajām sēklām un izkārnījumiem un vienreiz ieķērcās. Tas bija tāds vientuļš ķērciens, kādus gadās dzirdēt, vienatnē kļīstot pa pilijušu, strauji satumstošu purvāju, kad esi apmaldījies.

Lielais kasieris aizgāja līdz veikala dziļumiem — viņam nācās atvainoties, lai paspiestos garām vīrietim ar augstajiem vaigu kauliem — un atvēra pelēkas metāla durvis ar uzrakstu “Tikai darbiniekiem”.

“Šeit, lūdzu.”

Viņš izklausījās nogarlaikojies, it kā darītu to ik nakti, un varbūt tas tiešām tā arī bija. Tagad Kventins redzēja, ka viņš tiešām ir milzenis — teju divus metrus garš, turklāt platām krūtīm. Ne muskuļu kalns, bet platiem pleciem un liela auguma vīriešiem dabiski raksturīgo lēnās nepielūdzamības auru. Viņa seja bija izteikti asimetriska: vienā pusē tā bija uzblīdusi kā mazliet pārpumpēts balons. Viņš izskatījās pēc ķirbja.

Kventins rindā iestājās pēdējais. Viņš tajā saskaitīja vēl astoņus cilvēkus — visi rūpīgi skatījās apkārt un pārspilēti uzmanīgi centās cits citam nepieskarties, it kā pretējā gadījumā kāds varētu uzsprāgt. Kventins sagatavoja siku atklāšanas burvestību, lai pārliecinātos, ka durvis neslēpj neko dīvainu — izveidoja OK zīmi ar īkšķi un rādītājpirkstu un pielika to vienai acij kā monokli.

“Bez maģijas,” kasieris sacīja. Viņš pasita knipi Kventina virzienā. “Vecīt. Ei. Bez burvestībām. Bez maģijas.”

Cilvēki pagriezās pret viņu.

“Kā, lūdu?”

Kventins tēloja stulbeni. Par Jūsu Majestāti neviens viņu vairs neuzrunāja, taču uz “vecīt” viņš vēl nebija gatavs atsaukties. Viņš pabeidza izlūkošanu. Parastas durvis, vairāk nekā.

“Liecies mierā. Maģija te nav atļauta.”

Izlēmis tomēr vēl mazliet noriskēt, Kventins pagriezās un nopētīja arī pārdevēju. Cauri savai lēcai viņš tam kabatā saskatīja kaut ko siku un mirdzošu, iespējams, ar seksuālajām spējām saistītu talismanu. Patiesībā viegli spīdēja viss viņa ķermenis, it kā pārdevēju klātu fosforescējošas aļģes. Dīvaini.

“Labi.” Viņš nolaida rokas, un lēca pazuda. “Viss kārtībā.”

Kāds paklaudzināja pa loga rūti. Aiz tā parādījās cauri slapjšam logam īsti nesaskatāma seja. Kasieris papurināja galvu, taču klauvētājs paribināja vēlreiz, nu jau skaļāk.

Viņš nopūtās. “Vēl ar ārā, kas tur vēl?”

Kasieris atslēdza ārdurvis un, brīdi čukstus pastrīdējies, ielaida veikālā pilošu divdesmitgadnieku. Viņam bija piesarkusi seja un

laikapstākļiem galīgi nepiemēroti plāna vējjaka, taču ienācējs vienalga bija izskatīgs kā televīzijas sporta komentētājs. Kventins nobrīnījās, kā viņš ir pamanījies martā pārsaulot ādu.

Visi sagāja dibenistabā. Tā bija tumšāka un lielāka, nekā Kventins bija gaidījis. Laikam jau telpu īre lielceļa malā nebija nemaz tik dārga. Istabā bija grāmatām piekrauti, ar fluorescējošu krāsu līmlapiņām aplīmēti tērauda skapji; turpat stūrī stāvēja arī pāris galdus, virs kuriem sienas bija aizsegtas ar darbinieku maiņu plāniem un *New Yorker* žurnāla kariķatūrām. Istabā bija arī pārvadāšanai domātu kartona kastu kalni, salūzis dīvāns, salūzis klubkrēsls un miniatūrs ledusskapis. Telpa droši vien kalpoja arī par atpūtas istabu. Puse istabas bija vienkārši tukša, neizmantota. Aizmugurējās sienas vietā bija lielas atvāžamās tērauda durvis, kas veda uz iekraušanas vietu.

Tikmēr no kreisās puses pa citām durvīm ienāca vēl vairāki piesardzīga paskata cilvēki. Aiz viņiem Kventins redzēja citu, omulīgāku grāmatveikalu ar vecām lampām un austrumnieciskiem paklājiem. Droši vien tur bija arī kāds ruds runcis. Kventins pat bez maģijas saprata, ka tās patiesībā nav nekādas durvis, bet gan portāls uz pavisam citu vietu, kas varēja būt pilnīgi jebkur. Re — vienā durvju stūrī bija arī plāna zaļas gaismas svītriņa, un tas jau bija skaidrs apliecinājums viņa teorijai. Realitātē aiz sienas atradās tikai *Party City* veikals.

Kas tie visi tādi bija? Kventins bija dzirdējis baumas par šāda veida pasākumiem, pagrīdes pārbaudēm un pasūtījuma darbiem, taču pats tādus vēl nebija pieredzējis. Viņš arī nebija domājis, ka reiz pats tajos iesaistīsies, nē, nē, nekādā gadījumā. Viņš nebija domājis nolaisties tik zemu. Tāda ākstišanās piedienēja burvju pasaules atstumtajiem, kuri tikai mēģināja tajā iekļūt vai arī nez kādā veidā bija zaudējuši līdzsvaru un izkrituši no tās siltā viduča, aizkūleņojuši līdz pat īstās realitātes slātajai nomalei. Līdz salijušās Hekensekas lielveikalam. Šī pasaule nebija domāta tādiem kā Kventins.

Bet tagad tā tomēr bija. Tik zemu viņš nu bija nolaidies. Arī Kventins te bija viens no viņiem, viens no savējiem. Pirms sešiem mēnešiem viņš vēl bija tālas burvju zemes karalis, bet nu tas viss bija beidzies. Viņš

bija izsviests no Filorijas un labu brīdi svaidīts šurpu turpu, un tagad bija tikai viens no daudzajiem censoņiem, kas tiecās uzkārpīties atpakaļ augšā, uzlīst pa stikla kalnu un atgriezties pie gaismas un siltuma.

Plama ar vīrieti zaigojošajās brillēs apsēdās uz dīvāna. Sarkansejainis izvēlējās salauzto klubkrēslu. Īsmatainā meitene un Stoparda pusaugu lasītājs apmetās uz kastēm. Pārējiem nācās stāvēt kājās — kopā te bija divpadsmit, trīspadsmit, četrpadsmit cilvēku. Pārdevējs aizvēra pelēkās durvis, apklusinot pēdējos ārpasaules trokšņus, un izdzēsa arī portālu.

Sev līdzī viņš bija paņēmis putnu būri; to viņš tagad nolika uz kartona kastes un atvēra durtiņas, lai izlaistu vārnu. Tā palūkojās apkārt un pakratīja vispirms vienu kāju, tad otru, kā jau putni mēdz darīt.

“Paldies visiem, ka ieradāties,” tā noteica. “Runāšu īsi.”

Negaidīti. Izbrīnītās sačukstēšanas vilnis, kas pāršalca istabu, apliecināja, ka ne viņam vienīgajam tā šķita. Uz Zemes negadījās redzēt daudz runājošu putnu. Tā drīzāk bija Filorijas specialitāte.

“Es meklēju kādu priekšmetu,” sacīja putns. “Un man vajag palīgus, lai to atņemtu pašreizējiem īpašniekiem.”

Putna spožās spalvas tumši spīdēja lampu gaismā. Vārnas vārdi atbalsojās pustukšajā noliktavā. Balss bija maiga un pieklājīga, nebūt ne tik ķercoša, kā varēja gaidīt. Tā izklausījās savādi cilvēciska — no ķermeņa tā plūda nezināmā veidā, taču pilnīgi noteikti bez balsssaīšu līdzdalības. Bet tāda nu reiz bija maģija.

“Tātad zādzība,” sacīja indiešu vīrietis. Tas viņu neuztrauca, viņš vienkārši gribēja skaidrību. Viņš bija vecāks par Kventinu, tā ap četrdesmit, mati jau atkāpās no pieres. Mugurā viņam bija neiedomājami briesmīgs daudzkrāsains vilnas džemperis.

“Zādzība,” sacīja putns. “Jā.”

“To priekšmetu vajadzēs nozagt, lai atdotu īpašniekam, vai vienkārši nozagt?”

“Kāda starpība?”

“Es vienkārši gribētu zināt, vai mēs būtu labie vai sliktie. Kuram no jums pienākas šis priekšmets?”

Putns domīgi pielieca galvu. “Tā viennozīmīgi tas nepienākas nevienai no iesaistītajām pusēm,” tas sacīja. “Taču mūsu pretenzijas uz to ir pamatotākas.”

Šķita, ka indieti tas apmierina, taču Kventins nebija pārliecināts, ka viņš būtu iebildis arī citādi atbildei.

“Kas tu vispār esi?” kāds skaļi noprasīja. Šo jautājumu putns ignorēja.

“Kas tas par priekšmetu?” iejautājās Plama.

“To es pateikšu, kad būsiet pieņēmuši darbu.”

“Kur tas atrodas?” prasīja Kventins.

Putns pacēla te vienu kāju, te otru. “Amerikas Savienoto Valstu ziemeļaustrumos,” tas atbildēja un pa pusei izpleta spārnus tādā kā putnu ekvivalentā plecu paraustīšanai.

“Tātad tu nezini,” noteica Kventins. “Un priekšmeta atrašana būs daļa no darba.”

To putns nenoliedza. Īsmatainā meitene paslīdēja uz priekšu — dīvānā ar salauzto atzveltni tas nebija diez ko viegli izdarāms, jo sevišķi tik īsos svārciņos. Viņas mati bija melni ar violetām šķipsnām, un Kventins pamanīja, ka piedurkņu dziļumā viņai ir pāris zilgani zvaigžņu tetovējumi, kādus taista burvju slēptuvēs. Viņš prātoja, cik vēl zvaigžņu viņa varētu būt paslēpusi. Viņš prātoja, ko tādu viņa nodarījusi, lai nonāktu šeit.

“Tātad mēs meklēsim un zagsim, un droši vien pa vidu arī mazliet pacīnīsimies. Kāda ir gaidāmā pretestība?”

“Varētu, lūdzu, precīzāk?”

“Kāda apsardze, cik daudz cilvēku, kas viņi ir, cik bīstami. Tā būs pietiekami precīzi?”

“Jā. Vajadzētu būt diviem.”

“Diviem burvjiem?”

“Diviem burvjiem un dažiem civilajiem. Nekas īpašs, cik man zināms.”

“Cik tev zināms!” Sarkansejainais vīrietis skaļi iesmējās. Uzmanīgāk ieskatoties, viņš šķita mazliet jucis.

“Es zinu, ka viņiem izdevies tam priekšmetam uzlikt nemiesīgo zīmogu. Tas, protams, būs jāatlauž.”

Šim paziņojumam sekoja pārsteiguma pilns klusums, tad kāds bezcerīgi nopūtās. Apsveikuma kartīti meklējušais garais vīrietis demonstratīvi nošņaukājās, kā sakot, *varat iedomāties?*

“Tie esot neatlaužami,” mierīgā balsī ieteicās Plama.

“Mēs te tikai laiku tērējam,” sacīja misters Zaigojošā brille.

“Nemiesīgais zīmogs vēl nekad nav atlauzts,” bez kāda satraukuma turpināja putns — vai varbūt viņa spalvas mazliet tomēr bija sacēlušās? “Taču mēs uzskatām, ka teorētiski, ar pareizajām spējām un resursiem, tas ir iespējams. Un šajā istabā ir cilvēki ar visām tam nepieciešamajām spējām.”

“Un kā ar resursiem?” noprasiya īsmatainā meitene.

“Resursus ir iespējams sagādāt.”

“Tātad arī tā ir daļa no darba,” noteica Kventins. Viņš sāka skaitīt uz pirkstiem. “Sagādāt resursus, atrast priekšmetu, atlauzt zīmogu, savākt priekšmetu, tikt galā ar pašreizējiem īpašniekiem. Pareizi?”

“Jā. Atalgojums ir divi miljoni dolāru katram, skaidrā naudā vai zeltā. Simt tūkstoši tagad, pārējais pēc tam, kad būsi darbu paveikuši. Jāizlemj uzreiz. Atcerieties, ka atteikšanās gadījumā jūs nevarēsiet ne ar vienu pārspriest šīvakara tikšanos.”

Nospriedis, ka visu nepieciešamo ir pateicis, putns pacēlās spārnos un nolaidās uz būra augšas.

Tik daudz Kventins nemaz nebija gaidījis. Burvjiem droši vien bija arī vieglāki un drošāki veidi, kā šai pasaulē nopelnīt divus miljonus dolāru, taču šī iespēja bija viņiem deguna priekšā, turklāt daudz laika tā nevarēja prasīt. Tā ka bija vien jāatgriežas burvju burziņā. Bija jāķeras pie darba.

“Ja kādu šis piedāvājums neinteresē, tad, lūdzu, pametiet telpu,” ierunājās pārdevējs. Viņš, šķiet, bija tāds kā putna leitnants. Droši vien gadus divdesmit piecus vecs. Zodu un kaklu nosedza melna bārda kā tāds kazenājs.

Kromaņonietis piecēlās kājās. “Vēlu veiksmi.” Izrādījās, ka viņam ir pamatīgs vācu akcents. “Jums tā noderēs, ne?”

Viņš nometa apsveikuma kartīti istabas vidū uz grīdas un izgāja ārā. Tā nokrita ar uzrakstu uz augšu: “Drīzu izveseļosanos!” Nevienš kartīti nepacēla.

No istabas līdz ar viņu izgāja aptuveni trešdaļa cilvēku, lai meklētu citus un labākus piedāvājumus. Varbūt šī nebija vienīgā ballīte šai vakarā. Tomēr par citām Kventins nezināja, tāpēc palika tepat. Viņš vēroja Plamu, un Plama vēroja viņu. Arī viņa nekur negāja. Ja reiz viņi abi te bija, tad arī viņai negāja viegli.

Sarkansejainais puisis atspiedās pret sienu pie durvīm.

“Uz redzīti!” viņš noteica katram cilvēkam, kurš pagāja viņam garām. “Čau, čau!”

Kad visi, kas negribēja palikt, bija aizgājuši, pārdevējs atkal aizvēra durvis. Bija palikuši astoņi: Kventins, Plama, īsmate, sarkansejainis, misters Zaigojošā brille, pusaudzis, indietis un kāda garsejaina sieviete garā kleitā ar baltu matu šķipsnu uz pieres; šie abi pēdējie bija ienākuši pa otrām durvīm. Istaba šķita vēl klusāka nekā iepriekš un arī savādi tukša. Šīs droši vien bija galīgās burvju pasaules padībenes, istākie pabiras.

“Tu esi no Filorijas?” Kventins pajautāja putnam.

Tas izpelnījās īsus atzinīgus smieklus no pārējiem stāvētājiem, lai arī viņš nejokoja. Putns gan nesmējās, tomēr arī neatbildēja. Kventins nespēja nolasīt tā sejas izteiksmi; kā jau visiem putniem, arī vārnam tā visu laiku bija vienāda.

“Pirms turpinām, ikvienam no jums vajadzēs izpildīt vienkāršu burvju spēka un prasmju testu,” sacīja putns. “Laionels” — te tika domāts pārdevējs — “ir iespējamību maģijas speciālists. Ikviens no jums izspēlēs ar viņu vienu kāršu partiju. Ja uzvarēsiet, testu būsiet nokārtojuši.”

Šo jauno atklāsmi pavadīja neapmierināta ņurdoņa, kam sekoja vēl viena aplēpta savstarpēja novērtēšana. No šīs reakcijas Kventins noprata, ka tādi pārbaudījumi parasti netika uzdoti.

“Kādu spēli tad spēlēsime?” noprasiņa Plama.

“Piespiedi.”

“Tas ir joks, vai?” neapmierināts ierunājās misters Zaigojošā brille.

“Tu vispār sajēdz, ko dari?”

Laionels izvilka kāršu kavu un, ne uz vienu neskatīdamies, neko neizrādīdams, sāka tās jaukt un pārmest no rokas rokā.

“Ko man vajag sajēgt, to es sajēdzu,” stīvi noteica putns. “Un es jums piedāvāju lielu naudas summu.”

“Nu, es te nenācu kārtis spēlēt.”

Virietis piecēlās.

“Tad kāda velna pēc tu te esi?” īsmatainā meitene līksmi noprasīja.

“Ja vēlies, droši vari iet,” sacīja vārna.

“Tā arī darišu.”

Viņš piegāja pie durvīm un mirkli uzkavējās, jau pieskāries rokturim, kā gaidot, vai kāds viņu tomēr neapturēs. Neviens neapturēja. Durvis aiz viņa aizvērās.

Kventins noskatījās, kā Laionels jauc kārtis. Viņš acīmredzami prata ar tām apieties; lielajās ķepās kārtis lēkāja paklausīgi un kārtīgi kā profesionāļa rokās. Viņš atcerējās Breikbilas iestājek sāmenu pirms – cik tur bija, jau trīspadsmit gadiem? Toreiz viņš nebija par lepnu tādām pārbaudījumiem. Un pilnīgi noteikti tāds nebija arī tagad.

Turklāt viņam tas savulaik bija tīri labi padevies. Ar kārtīm noņēmas iluzionisti, tas bija solis pirms maģijas. Viņš pats ar tām bija sācis.

“Labs ir,” noteica Kventins. Viņš piecēlās un nokrakšķināja pirkstus. “Aiziet.”

Viņš skaļi pievilka rakstāmgalda krēslu pie galda un apsēdās Laionelam pretī. Pieklājības labad pārdevējs piedāvāja kārtis izdalīt viņam. Kventins paņēma kavu.

Viņš iztika ar parasto jaukšanu, cenzdamies neizskatīties pēc liela eksperta. Kārtis bija stingras, bet ne pilnīgi jaunas. Tām bija uzliktas parastās burvestības pret krāpšanos, bet nekā neredzēta tur nebija. Bija patīkami atkal turēt rokās kārtis. Tas vismaz bija kas pazīstams. Mēģinādams pārlietu to neizrādīt, Kventins palūkojās uz dažām redzamajām kārtīm un salika tās vietās, kur tās neietu zudumā. Bija aizplūdis daudz, daudz ūdeņu, taču šo spēli viņš zināja tīri labi. Sensenos laikos Fizikālie bija bieži spēlējuši piespiedi.

Tā bija bērnišķīgi vienkārša spēle. Daudzējādā ziņā tā līdzinājās *dzērājiem* — stiprākā kārts uzvar vājāko —, taču ar dažiem muļķīgiem

papildu noteikumiem neizšķirtu atrisināšanai (kārtis bija jāiemet cepurē; kad sakrājās piecas, tām izskatīja pokera kombinācijas u.t.t.). Taču noteikumi piespiedē nebija galvenais — galvenais bija šmaukties. Kārtis vienmēr bija savādas maģijas pārpilnas, un pat sajauktā kavā nekas nebija stingri noteikts. Tās bija kā duļķains iespēju mākonis, kur nekas nebija skaidri zināms, līdz kārtis netika izspēlētas. Tā bija kā tāda kaste ar veselu baru Šrēdingeru kaķu iekšā. Kāršu secības ietekmēšanai pietika ar nelielām burvju mākslas zināšanām; labākas prasmes ļāva uzminēt, kādu kārti liks galdā pretinieks, vēl pirms viņš bija to izspēlējis, bet vēl labāks spēlētājs prata no savas rokas izvilkēt kārti, kurai pēc visiem iespējamības likumiem vajadzēja piederēt pretiniekam vai atrasties izspēlēto kāršu kaudzē, vai pat pavisam citā kavā.

Kventins atdeva Laionelam kārtis, un spēle sākās.

Viņi sāka lēnītēm, ar vājām kārtīm un viegli iegūstamiem punktiem, abi taupidami spēkus. Kventins ieraduma pēc skaitīja kārtis, lai gan šeit tas nekādas lielās priekšrocības nedevis: burvju spēlē kārtis mēdza mainīt atrašanās vietu, turklāt atgriezties mēdza arī tās, kuras biju uzskatījis par izspēlētām un pazaudētām. Pirms nākt šurp, Kventins bija prātojis, kāda kalibra talanti tad īsti iesaistās šādos pasākumos, un nu iepriekšējās aplēses vajadzēja mainīt viņiem par labu. Bija skaidrs, ka ar pliku spēku vien viņš Laionelu neuzveiks.

Kventins prātoja, kur viņš varētu būt skolojies. Droši vien Breikbilā tāpat kā Kventins; Laionela maģija bija precīza un formāla, slēptuvju burvji tā to neapguva. Tomēr tajā bija arī vēl kas cits, kāds auksts, sūrs, svešāds piesitiens — Kventins to varēja gandrīz sagaršot. Viņš šaubījās, vai Laionels patiešām bija tikai cilvēks.

Piespiedes partijā bija jāizspēlē divdesmit seši stiķi, un pusceļā ne vienam, ne otram nebija izdevies iegūt virsroku. Taču četrpadsmitajā stiķī Kventins pārcentās — viņš iztērēja daļu spēka, lai izceltu kavas virspusē karali, taču beigās tas vienalga zaudēja Laionela dūzim. Tas izsita viņu no līdzsvara un lika zaudēt arī nākamās trīs stiķus. Divus viņš atguva, nočiepjot izlietotās kārtis, taču taustīšanās laiks nu bija galā. Nu sākās istā cīņa.

Telpa saruka līdz galdam. Kventins jau labu laiku nebija sajutis sacensību gara uzliesmojumu, bet tagad tas it kā bija atguvies no ilgā miega. Viņš negrasījās zaudēt. Tas vienkārši nedrīkstēja notikt. Viņš metās cīņā. Viņš juta, kā Laionels taustās, mēģina pārvietot kārtis neizspēlētajā kaudzē, un grūda pretī. Nākamajos četros stīķos viņi izspēlēja visus četrus kavas dūžus. Nu jau viņi laida bez bremsēm, pāri liķiem. Joka pēc Kventins sadalīja savu uzmanību un ar kādu vienkāršu burvestību izvilka Laionelam no kabatas seksa amuletu un nometa to uz grīdas. Ja arī tas novērsa pretinieka uzmanību, tad to pamanīt Kventinam neizdevās.

Iespējamību lauki ap viņiem sāka sprēgāt kā traki — tie paši bija neredzami, taču to iedarbību varēja saskatīt dažādos sikos, taču ļoti mazticamos notikumos. Mati un drēbes kustējās netveramā vējā. Projām aizmesta kārts nokrita uz malas un tā arī palika, vai arī sāka griezties uz viena stūra. Vīrs viņiem izveidojās miglīņa, no kuras uz galda nolaidās viena sniegpārslīņa. Skatītāji pakāpās dažus soļus atpakaļ. Kventins nosita ercena kalpu ar karali, taču zaudēja nākamo stīķi ar šīm pašām kārtīm, kas nu atradās pretinieka rokās. Tad viņš izspēlēja desmitnieku — un Laionels čukstus nolaupījās, attāpījās, ka viņam rokā nez kādā veidā ir nonākusi komplekta liekā kārts ar pokera spēles noteikumiem.

Spēles karstumā realitāte kusa un izplūda. Priekšpēdējā stīķī Laionels izspēlēja piķa dāmu, un Kventins sarauca pieri — vai viņas seja gadījumā mazliet neatgādināja Džūliju? Lai nu kā, vienacainās karalienes kārtis vispār nebija, nemaz nerunājot par tādu, kurai uz pleca sēdētu putns. Tai viņš iztērēja savu pēdējo karali — vismaz tā bija šķitis viņam pašam, taču uz galda noliktā kārts pārtapa par kalpu, turklāt pašnāvnieku kalpu, kādi patiesībā arī nemaz neeksistēja, sevišķi tādi ar sirmiem matiem. Kā Kventinam pašam.

Pat Laionels šķita pārsteigts. Kāds mainīja kārtis, it kā pie galda būtu piesēdies neredzams trešais spēlētājs, kas nu rotaļātos ar viņiem abiem. Ar nākamo un pēdējo kārti kļuva skaidrs, ka Laionels ir pilnībā zaudējis kontroli pār savu roku, jo uz galda parādījās pavisam nezināma

masta dāma, stikla dāma. Viņas seja bija caurspīdīga kā celofāns, zila kā safīrs. Tā bija Alise, gluži kā dzīva.

“Velns parāvis,” Laionels noteica, galvu šūpodams.

Velns parāvis, tiešām. Kventins mēģināja savākties. Alises ieraudzīšana bija viņu satricinājusi, ielējusi kuņģī ledu, bet vienlaikus arī nostiprinājusi pārliecību. Tā atgādināja, kāpēc viņš te bija atnācis. Viņš nedrīkstēja krist panikā. Notiekošais bija jāizmanto savā labā, un Alise te varēja palīdzēt. Ilūziju maģijas būtība ir uzmanības novēršana, un Laionels jau bija novērsies, tāpēc Kventins stīviem pirkstiem izvilka no kurpes kreica karali un uzmeta to uz galda. Viņš mēģināja neskatīties uz karaļa pelēko uzvalku un zariņu, kas lapoja tam sejas priekšā.

Spēle bija galā. Uzvara rokās. Kventins atlaidās krēslā un ievilka dziļu, trīcošu elpu.

“Labi,” vienaldzīgi noteica putns. “Nākamais.”

Priecīgs Laionels neizskatījās, tomēr neko arī neteica, vienkārši pieliecās un savāca savu amuletu no pagaldes. Kventins piecēlās kājās un aizgāja stāvēt pie sienas ar pārējiem, kaut viņa ceļi līma un sirds joprojām sitās kā traka, pulsa ātruma bultiņai šaudoties pāri sarkanajai līnijai.

Viņš priecājās, ka spēli ir uzvarējis, lai gan citādu iznākumu nemaz nebija gaidījis. Taču sen zudušās draudzenes parādīšanos kārts attēlā Kventins gan nebija gaidījis. Kas te notika? Varbūt kāds par viņu zināja vairāk, nekā pienāktos. Vai varbūt kāds mēģināja novērst viņa uzmanību. Bet kurš? Kuram tas rūpētu? Nevienam taču nebija svarīgi, vai viņš zaudēja vai uzvarēja, vairs jau ne. Cik nu viņam bija zināms, tas tagad rūpēja vairs tikai Kventinam pašam.

Iespējams, to bija izdarījis viņš pats — iespējams, zemapziņa tādējādi bija pacēlusies no savām dzīlēm un ietekmējusi burvestības. Bet varbūt tā bija Alise pati, lai kur viņa būtu, lai kas viņa būtu, — varbūt viņa bija vērojusi Kventinu un nu izdomājusi parotaļāties? Labi, lai jau. Viņu tagad interesēja tikai tagadne, nekas cits nebija svarīgs. Viņu gaidīja darbs. Viņam vajadzēja savest kārtībā savu dzīvi. Pagātnei šeit nebija teikšanas. Pat ne Alisei.

Sarkansejainais vīrietis savu partiju uzvarēja bez jebkādiem neparastiem notikumiem. Tāpat arī indietis. Sieviete ar sirmo matu cekulu izkrita pavisam ātri, kodīdama lūpas un acīmredzami neiespējamā veidā izspēlējama piecus dūžus pēc kārtas, pēc tam džokeru, bet tad arī *Ejiet cietumā!* kārti no “Monopola” spēles. Pusaudzis tika cauri sveikā, jo vārna nez kāpēc nemaz nelika viņam spēlēt. Arī Plamai nebija jāspēlē. Īsmatainā meitene uzvarēja ātrāk par visiem pārējiem — vai nu viņa tiešām bija tik traki spēcīga, vai arī Laionels jau bija sācis pagurt.

Kad viss bija galā, Laionels zaudējušajai sievietei mierinājumam pasniedza žūksni ar simtdolāru banknotēm. Tādu pašu viņš iedeva arī sarkansejainajam vīrietim.

“Paldies, ka atnācāt,” sacīja putns.

“Tas man?” Vīrietis noskatījās uz naudu sev rokās. “Bet es taču uzvarēju!”

“Jā,” atbildēja Laionels. “Bet tu ieradies ar nokavēšanos. Un atstāji tādu kretīna iespaidu.”

Vīrieša seja piesārta vēl vairāk.

“Nu taču,” sacīja Laionels un pacēla rokas uz sāniem. “Vācies.”

Vīrieša seja noraustījās, taču viņš nebija ne tik dusmīgs, ne tik traks, lai nespētu saprast, kādas bija viņa izredzes.

“Ejiet tak dirst!” viņš noteica.

Ar to arī viss beidzās. Viņš izgāja un aizcirta durvis aiz sevis.

Kventins atkrita atbrīvotajā klubkrēslā, lai arī tas joprojām bija mitrs no vīrieša slapjās vējjakas. Viņš jutās pagalam vārgs, izspiests kā citrons, un cerēja, ka pārbaudījumi nu būs galā, jo vairs nejutās gatavs pat ne mazākajai burvestībai. Ieskaitot viņu, telpā bija palikuši pieci cilvēki: Kventins, Plama, īsmatainā, indietis un pusaudzis.

Tagad viss šķita nesalīdzināmi īstāks nekā pirms pusstundas. Vēl tomēr nebija par vēlu, vēl viņš varēja aiziet. Kventins pagaidām gan nebija redzējis neko tādu, kas liktu visam atnest ar roku, bet neko uzmundriņoši tas arī neizskatījās. Iespējams, šādi viņš patiešām varēja atgriezties burvju pasaulē, bet tikpat labi varēja arī nonākt kādā vēl sliktākā vietā. Viņš jau tā bija izšķiedis gana daudz laika, izmēģinot dažādus ceļus, no

kuriem neviens nekur neveda, tikai atstāja viņu bešā. Vēl Kventins varēja aiziet projām, atgriezties lietainajā naktī, atpakaļ aukstumā un slapjumā.

Tomēr to viņš nedarija. Bija pienācis laiks pārmaiņām. Un viņš bija gatavs izmantot šo iespēju. Labāku variantu viņam nemaz nebija.

“Domā, ka ar to pietiks?” Kventins noprasīja vārnai. “Ar mums pieciem vien?”

“Sešiem, ieskaitot Laionelu. Un — jā. Patiesībā es pat teiktu, ka tas ir īstais skaits.”

“Labi, tad nevelc garumā,” sacīja īsmate. “Kas ir mūsu mērķis?”

Putns nevilkā garumā. “Mēs meklējam portfeli,” tas sacīja. “Brūnas ādas, vidēja izmēra 1937. gadā ražotu portfeli ar monogrammu *RCJ. Louis Vuitton* modeli.”

Vārnai patiesībā bija visnotaļ laba franču izruna.

“Smalki,” meitene noteica. “Un kas tur iekšā?”

“Es nezinu.”

“Tu nezini?” pirmoreiz ierunājās arī pusaudzis. “Tad kāda velna pēctu to gribi?”

“Lai uzzinātu.”

“Hmm. Un ko nozīmē tie iniciāļi?”

“*Rupert John Chatwin*,” putns atbildēja skaidrā izrunā.

Puisis izskatījās apmulsis. Viņš pakustināja lūpas. “Nesaprotu,” viņš beidzot noteica. “Tam ‘C’ tad nevajadzētu būt beigās?”

“Tā ir monogramma, āpsi,” sacīja īsmatainā. “Tajās uzvārds ir vidū.”

Indietis berzēja zodu. “*Chatwin*.” Viņš mēģināja atcerēties šo vārdu. “Četvins. Tas vai tad nav...?”

Ir gan, jā, Kventins nodomāja, lai arī balsī neko neteica. Viņam sejā nepakustējās ne muskulītis. Ir gan, jā, velns parāvis.

Četvins: no šī vārda dvesa lielāks aukstums nekā no nakts un lietus, un vārnas, un kārtīm, kopā ņemtām. Teorētiski viņam būtu vajadzējis nodzīvot visu atlikušo dzīvi, ne reizi to vairs nedzirdot. Tam ar Kventinu vairs nebija nekāda sakara, un otrādi. Viņam vairs nebija jānoņem ar Četvinu.

Bet vienlaikus šis vārds piepildīja viņu ar tādu kā drūmu atvieglojuma sajūtu, jo nozīmēja, ka viss vēl nav beidzies. Filorija, Plovers,

Baltsmaile, Četvins — tas viss vēl kaut kur bija. Kventins jutās kā narkomāns, kurš pēc ilgas skaidras dzīves pēkšņi ir sajutis viegli uzvēdam tik labi pazīstamās vielas smaržu, tīru mantu, un jūt, kā tūlīt atkāpjas gribspēks, vietā atstājot gaidas un izmisumu. Viņš aizvēra acis, lai izbaidītu šo sajūtu.

Šis vārds bija kā zīme — dedzinoša, debesīs uzšauta, tieši viņam paredzēta signālrakete, kuras gaisma stiepās pāri laikam un telpai, pāri tumsai un lietum, un tā nāca taisnā ceļā no pasaules gaišā, siltā viduča.

2. NODAĻA

Šādi tam nevajadzēja notikt. Kventins bija mēģinājis dzīvot kārtīgi.

Tas sākās Nevienzemē, klusajā pilsētā kaut kur aiz un starp visu pārējo, šajā vietā ar itāļu stila strūklakām un slēgtām bibliotēkām. Strūklakas patiesībā bija portāli uz citām pasaulēm, un Kventins bija atspiedies pret to, kas veda uz Filoriju. Viņš nupat bija varmācīgi no tās izsviests.

Tā viņš nostāvēja ilgu laiku, izbaudīdams akmens malas vēso raupjumu. Tā bija stingra un cieta un ļāva justies droši. Strūklaka bija viņa pēdējā saikne ar iepriekšējo dzīvi, to, kurā viņš bija burvju zemes karalis. Viņš negribēja, lai tā būtu galā, un tā nebija galā, līdz viņš neatlaidis strūklakas malu un neaizies projām. Vēl brīdi viņš varēja tajā pakavēties.

Kaut nē, nevarēja vis. Tās viņa dzīves vairs nebija. Vēl pēdējo reizi noglaudījis strūklakas apmali, Kventins devās tālāk pa tukšo sapņu pilsētu. Viņš jutās kā bezsvara stāvoklī, kā iztukšots. Viņš vairs nebija iepriekšējais Kventins, taču vēl arī nebija pārliecināts, kas būs turpmāk. Galvu joprojām pildīja Pasaules beigu ainas: rietošā saule, bezgalīgais, šaurais pludmales likums, divi nesaderīgie koka krēsli, zvanošais mēness sirpis, dzirkstošās komētas. Un tā pēdējā reize, kad viņš redzēja Džūliju, pirms viņa ienira pāri Filorijas malai, lai dotos taisnā ceļā lejup uz Pasauls Aizmalu, pazustu pati savā nākotnē.

Viņai tas bija jauns sākums, bet Kventins bija nonācis strupceļā. Filorijas nebija. Vairs ne.

Tomēr viņš nebija zaudējis sajēgu tiktāl, lai neredzētu, cik ļoti Nevienzeme ir mainījusies. Iepriekš tā bija allaž klusa un mierīga,

ieslodzīta zem miera un klusuma kupola mākoņainajām mijkrēšļa debesīm. Taču tagad kaut kas te bija noticis: dievi bija atgriezušies, lai izlabotu Visuma kļūdu, tas ir, maģiju, un šajā krīzē stikla kupols pārplīsa, un Nevienzeme atdzīvojās. Tajā parādījās laikapstākļi. Tagad gaiss smaržoja pēc miglas. Galvai pāri slīdēja sapluinīti, izkaisīti mākoņi, bet trīsošajās kūstošā sniega peļķēs atspoguļojās zilas debesu plaisas. It visur tērcītēs skanīgi plūda ūdens. Negribīgi un neapmierināti Nevienzeme piedzīvoja savu pirmo pavasari.

Tas bija drupu un gruvešu laiks. Kventinam visapkārt stiepās stihiju varā atstātas ēkas bez jumtiem; sagāztie grāmatplaukti gulēja rindās kā domino kauliņi, atsegti skatienam kā trūdošas maitas kauli. Augstu vētraiņajā gaisā lidinājās no Nevienzemes bibliotēku grāmatām izrautas lappuses. Šķersodams tiltu pāri kanālam, Kventins pamanīja, ka ūdens jau ir gandrīz krastu līmenī. Interesanti, kas notiks, kad kanāls izkāps no krastiem.

Droši vien nekas. Droši vien viņš vienkārši samirks.

Nonācis pie strūklakas, kas veda uz zemi, viņš redzēja, ka arī tā ir mainījusies. Tās centrā bija milzīga misiņa lotosa skulptūra, taču cīņā par maģijas nākotni tai cauri Nevienzemē bija ielauzies vesels pūķu bars, un, kad tie izšāvās ārā no skulptūras dziļumiem, puķe bija izirusi pa šuvēm. Kventins bija domājis, ka varbūt pa šo laiku kāds te būs ieradies un sala-bojis bojājumus, taču tā vietā strūklaka lāpīja sevi pati. Vecā puķe bija novītusi un sagāzusies uz sāniem, un tās vietā plauka jauns misiņa lotoss.

Kventins kādu laiku vienkārši pētīja zieda strūklaku, prātodams, vai viņa šaurie, kaulainie gurni būs gana šauri un kaulaini, lai tajā iespraus-tos, bet tad viņa plecam kaut kas pieskārs. Viņš instinktīvi to saķēra; tā izrādījās no grāmatas izplisusi papīra lapiņa ar cieši sarakstītu tekstu un diagrammām abās pusēs. Viņš jau taisījās palaist lapiņu vaļā, atdot vējam, tomēr to neizdarīja. Tā vietā viņš to salocīja četrās daļās un ielika aizmu-gurējā bikšu kabatā.

Tad viņš nokrita uz Zemes.

Uz Zemes lija — vai vismaz Čestertonā vareni gāza drausmīgi auksts lietus, īsts novembra Jaunanglijas musons. Pašai vien zināmu iemeslu dēļ

burvju poga bija izlēmusi Kventinu pārcelt uz šo zaļojošo Masačūsetsas piepilsētu, kur mita viņa vecāki, tieši uz plašā zāliena viņu milzīgās mājas priekšā. Lietus sitās pret jumtu un plūda lejā pāri logiem, un augstā lokā šļacās uz zemes. Gandrīz acumirkļi viņš izmirka līdz ādai — Nevienzemē viņš uz drēbēm vēl juta Filorijas jūras sāls smaržu, taču te lietus to izšķīdināja un aizskaloja projām uz visiem laikiem. Tā vietā viņš saoda parastās lietainas piepilsētas rudens dienas smaržas: trūdošas lapas, bries-tošas koka grīdas, slapjus suņus un dzīvzogu elpu.

Kventins izņēma no kabatas sudraba pulksteni, to pašu, kuru Eliots bija viņam iedevis pirms aiziešanas no Filorijas. Līdz tam viņš tā īsti pat nebija to aplūkojis — viņš bija pārāk šokēts un dusmīgs, uzzinot, ka ir jādodas projām —, taču tagad pamanīja, ka pulkstenis ir izrotāts ar daudzām brīnišķīgām detaļām: tam bija trīs ciparnīcas, automātiska zvaigžņu karte un mēness fāžu rādītājs. Pulkstenis bija tiešām skaists. Viņš atcerējās, ka Eliots pats bija to savācis no maza pulksteņkoka Karalienes mežā un tad nēsājis sev līdzī, sargādams to visos jūrā pavadītajos mēnešos. Tā bija lieliska dāvana. Viņš nožēloja, ka nebija to pateicis.

Tiesa, tagad pulkstenis bija apstājies. Šķita, ka uz Zemes tas nejūtas īsti lāgā. Varbūt pie vainas bija lietainais laiks.

Kādu brīdi Kventins vienkārši noskatījās uz aptumšoto vecāku māju, gaidīdams vēlmi doties iekšā, taču tā arī to nesajuta. Lai cik tumša un milzīga bija šī māja, tai vairs nebija tikpat kā nekāda pievilkšanas spēka. Par vecākiem viņš tagad domāja gandrīz kā par senām mīļākajām. Viņi bija tik tāli, ka Kventins nespēja pat atcerēties, kāpēc saikne ar viņiem reiz bija šķitusi tik īsta un spēcīga. Viņi bija pamanījušies uzauzdzināt bērnu, ar kuriem pašiem nebija tikpat kā nekā kopīga — vai arī viņi vienkārši nebija spējuši neko kopīgu atrast.

Un tagad viņi bija aizslīdējuši tik tālu projām cits no cita, ka visus savienošais sudraba pavediens bija vienkārši pārrūcis. Ja arī viņam kaut kur vispār bija mājas, tad noteikti ne šeit.

Kventins ievilka dziļu elpu, aizvēra acis un klusītēm noskaitīja četras garas, zemas zilbes, vienlaikus ar kreiso roku iezīmējot gaisā lielu loku. Lietus sāka plūst pāri galvai pārvilktajai neredzamajai lēcai, un viņš

sajutās ja ne gluži sausāks, tad vismaz tā, it kā būtu spēris pirmo soli garajā un smagajā ceļā uz sausumu.

Tad Kventins devās atpakaļ pa plato, slapjo trotuāru. Viņš vairs nebija Filorijā un nebija arī karalis. Bija pienācis laiks dzīvot pašam savu nolāpīto dzīvi, tāpat kā to darija visi citi. Labāk vēlū nekā nekad. Pusstundas laikā viņš aizgāja līdz Čestertonas centram, tur noķēra autobusu līdz Eilvaifai, no turienes ar metro aizbrauca līdz Dienvidu stacijai, tad ielēca *Greyhound* busā un devās uz Ņujorkas štata Ņūburgu Hudzonas upes krastā ziemeļos no Manhetenas. Tuvāk Breikbilai ar sabiedrisko transportu nebija iespējams tikt.

Šoreiz atgriezties bija vieglāk. Iepriekšējo reizi viņš tur bija devies kopā ar Džūliju, izmisis un tuvu panikai. Tagad Kventins īpaši nesteidzās, turklāt skaidri zināja, kas viņam nepieciešams: kāda droša un pazīstama vieta, kur viņam būtu savs darāmais, kur cilvēki zinātu par maģiju un viņu pašu. Viņam bija nepieciešams darbs.

Kventins pārnakšņoja tajā pašā iepriekšējā motelī, tad ar takso-metru aizbrauca līdz tam pašam ceļa likumam un devās cauri mitrajam mežam. Arī šeit bija lijš, un ikviens zariņš, kuram viņš pieskārs, apkaisīja matus un ķermeni ar auksta ūdens lāsēm. Šoreiz viņš iztika bez smalkām vizualizācijas burvestībām. Kventins nojauta, ka viņi nācēju vien-alga ieraudzīs un atpazīs.

Viņam bija taisnība. Meklēto Kventins pamanīja jau no attāluma, cauri kokiem: tas bija saules pieliets laukumiņš, šķietami tur aizmirsts mākoņu pārņemtajā dienā. Pienākot tuvāk, tas pārtapa gaišāka, vieglāka gaisa ovālā, kas vienkārši karājās starp slapjajiem koku zariem. Ovālā, kā ierāmēta medaljona miniatūrā, bija redzama sievietes galva un pleci. Viņai bija ap četrdesmit, un mandeļu formas acis. Kventins viņu nepazina, taču sievietei nepārprotami piemita burvjiem raksturīgā pastāvīgā gatavība uz visu.

“Sveiki,” sacīja Kventins, kad bija pienācis gana tuvu, lai nevajadzētu kliegt. “Mani sauc Kventins.”

“Zinu,” viņa sacīja. “Nāksi iekšā?”

“Jā, lūdzu.”

Viņa kaut ko izdarīja, veica kādu sīku, nemanāmu žestu, un portrets izstiepās visā sievietes augstumā. Tur viņa stāvēja tādā kā arkā, kas bija izgriezta drūmajā rudens mežā, un tai cauri bija redzama zāle un vasaras gaismas.

“Paldies,” viņš noteica. Kad āda sajuta vasaras gaisa pieskārienu, acu kaktiņos negaidīti iesmēlās atvieglojuma asaras. Viņš ātri samirkšķināja acis un novērsās, taču sieviete bija pamanījusi.

“Tas neapnīk, vai ne?”

“Nē,” viņš sacīja. “Neapnīk gan.”

Kventins neizvēlējās īsāko ceļu, negāja cauri Labirintam — tas noteikti bija pārveidots reizes desmit kopš viņš pēdējoreiz tika to redzējis —, bet gan devās pie Mājas ar likumu. Gaiteni bija klusi: šeit bija augusts, un gandrīz visi studenti bija projām, kaut arī Breikbils varbūt vēl rīkoja iestājek sāmenus, ja koledžai nebija izdevies piepildīt pirmo kursu. Uz daudzcietušajiem atpūtas telpu paklājiem netraucēta spīdēja agrās pēcpusdienas saule. Šķita, ka visa telpa atpūšas un atgūstas pēc kārtējā mācību gada katastrofas.

Viņš nezināja, ko gaidīt no Foga: pagājušoreiz viņi nebija atvaļinājušies gluži kā labākie draugi. Taču Kventins bija atnācis, gatavs sevi aizstāvēt. Dekānu viņš atrada tā kabinetā, lapojam iestāšanās dokumentus.

“Ahā!” vecais vīrs uzkrītoši izrādīja pārsteigumu. Viņš joprojām bija sasukājies tikpat rūpīgi kā vienmēr, nēsāja tādu pašu kazbārdiņu. “Nāc iekšā. Nebiju gaidījis tik drīz tevi atkal redzēt.”

Fogs smaidīja, tomēr kājās necēlās. Kventins piesardzīgi apsēdās.

“Es arī to negaidīju,” viņš sacīja. “Tomēr patīkami te atgriezties.”

“Vienmēr priecājos to dzirdēt. Kad mēs redzējāmie pēdējoreiz, tev, ja nemaldos, līdzī bija kārklu ragana. Kā tur beigās sanāca, viņa atrada meklēto?”

Jā, to viņa bija izdarījusi, kaut ne tajā vieglākajā veidā, taču Kventins nevēlējās iegrimt detalizētā izklāstā. Tā vietā viņš pārinteresējās, kā sokas Breikbils veltera komandai, un Fogs par to izstāstīja it visu, ko

Kventins varētu būt gribējis zināt un arī vēl daudz vairāk. Kventins arī apjautājās, kā iet metāla putniņam, kas reiz dzīvoja te, kabinetā, un Fogs paskaidroja, ka kāds students sava doktora darba praktiskajā daļā bija apņēmis tam atdot miesu un asinis. Tad Fogs izņēma cigāru un pasniedza Kventinam; Kventins to paņēma, un abi aizsmēķēja.

Viss gāja gludāk, nekā viņš bija gaidījis. Iepriekš viņam bija radies iespaids, ka Fogs ir sīkumains, ļaunprātīgs tirāns, taču tagad Kventins nebija īsti pārliecināts, vai dekāns patiešām ir mainījies, vai arī viņš jau no sākta gala nebija Fogu pareizi sapratis. Varbūt dekāns patiesībā nemaz nebija tik slikts. Varbūt viņš pats Foga tuvumā vienmēr bija pārlietu jūtīgs, mūždien juzdams vajadzību taisnoties. Kad dekāns tagad apjautājās, kā var viņam palīdzēt, Kventins to arī pateica.

Un Fogs patiešām viņam palīdzēja. Tā nu bija sagadījies, ka fakultātē bija vakance pašā zemākajā līmenī — pirms nedēļas viņiem bija nācies atlaist jaunu profesora palīgu, jo bija atklājies, ka viņa maģistra darbs lielā mērā ir nošpikots no Frānsisa Bēkona pētījumiem. Tagad Kventins varēja uzņemties viņa pienākumus, ja vien to vēlējās. Patiesībā viņš Fogam tā pat izpalīdzētu. Ja arī dekāns juta ļaunu prieku, skatoties, kā tālu tikušais, piedzīvojumus atradušais, slikтус nodomus perinājušais Kventins nu ir pārmācīts, kļuvis pazemīgs un atlīdis uz vēdera lūgt palīdzību, tad tomēr spēja to neizrādīt.

“Nebrīnies tā, Kventin!” viņš sacīja. “Tu jau no sākta gala biji viens no mūsu gudrākajiem studentiem. To redzēja visi, izņemot tevi pašu. Ja tu nebūtu tik daudz laika tērējis, mēģinot sevi pārliecināt, ka patiesībā šeit neiederies, arī pats būtu to pamanījis.”

Un tā Breikbila atvēra viņam savas durvis, gluži tāpat kā pirms tiem daudzajiem gadiem, un piedāvāja Kventinam vietu tās slepenajā burvju pasaulītē. Fogs noņēma no dēliša un pasniedza viņam atslēgas uz tik nēcīgu istabiņu ar tik augstiem griestiem, ka Kventins tur jutās kā ventilācijas šahtas apakšā. Tajā bija rakstāmgalds un logs, un tualete, un šaura gulta, kurai blakus kādreiz noteikti bija stāvējusi vēl viena tāda pati. Palagiem bija skaidra Breikbilas veļas smarža, kas Kventinu nekavējoties iesvieda atmiņā akā kā akmeni, liekot atgriezties tajos gados, kad viņš

naktīs ietinās Breikbilas segā un sapņoja par nākotni, kas būtu pavisam atšķirīga no tās, kurā viņš mita tagad.

Tā nebija gluži nostalgija; Kventins neilgojās pēc vecajiem laikiem. Jā, Filorijas viņam pietrūka. Taču tā pa īstam ilgoties pēc tās Kventins sev atļāva tikai pēc tam, kad beidzot bija palicis viens savā istabā — un tā nebija karaļa, bet gan skolotāja, pavisam zema līmeņa skolotāja istaba — un aizvēris durvis. Tad gan viņš alka pēc Filorijas. Tad viņš visā pilnībā saprata, ko ir zaudējis. Viņš atgūlās gultā un lūkojās tāltālajos griestos, un domāja par visu, kas tur notiek bez viņa, par piedzīvojumiem un ceļojumiem, un dzīrēm, un daudzajiem dažādajiem maģiskajiem brīnumiem, par visu tās neizmērojamo platību, par upēm un okeāniem, un kokiem, un plāvām, un tik ļoti gribēja atkal tur būt, ka šķita — ar šīm alkām vien vajadzētu būt gana, lai burtiski izvilktu Kventinu no cietās, plakanās gultas, no visas šīs pasaules, un nogādātu tur, kur bija viņa īstā vieta. Taču ar to nepietika, un viņš palika tepat.

Viņi Kventinam sagatavoja mācību plānu, atvēlēja vietu ēdnīcā un ļāva sodīt studentus. Un iedeva arī kaut ko, kas viņam bija pienācies jau sen, ko tādu, par kā neesamību viņš gandrīz jau bija aizmirsis: viņa disciplīnu.

Ikvienam burvim ir dabiska nosliece uz kādu īpašu maģijas paveidu, ko iespējams noteikt un klasificēt. Reizēm tas ir kas pavisam banāls, citreiz kas patiešām noderīgs, taču sava disciplīna ir katram: tas ir tāds kā burvja pirksta nospiedums. Taču Kventinam iepriekš nebija izdevies to atrast. Par to viņš atcerējās, sākot darbu fakultātē, kad Kventinam cita starpā vajadzēja veidlapā ierakstīt arī savu disciplīnu.

Tad viņu aizsūtīja pie profesores Sanderlendas — tās pašas sievietes, kurā viņš bija mutuļojoši, vulkāniski samilējis pirmajosursos. Viņa sagaidīja Kventinu tajā pašā garajā, saules pielietajā laboratorijā, kurā bija strādājusi jau tolaik; bija savādi tagad iedomāties, ka visu šo laiku viņa ir bijusi tepat, kamēr viņš bija nodevis katastrofāliem piedzīvojumiem visā multiversā, un tagad viņi faktiski bija kolēģi.

Viņa nebija zaudējusi agrāko skaistumu, drīzāk izskatījās vēl pievilcīgāka nekā divdesmit piecu gadu vecumā. Viņas seja bija nobriedusi

un atmaigusi. Viņa izskatījās līdzīgāka sev pašai, lai arī tā viņas izskata iezīme, ko Kventins savulaik bija uzskatījis par profesores citpasaulīgo mieru, tagad drīzāk šķita viegls bezjūtīgums. Viņš iepriekš nebija manījis, cik ļoti introverta un sevi noslēgta viņa patiesībā ir.

Tolaik viņš bija juties tik ļoti zemāks par viņu, ka tagad nebija pārliecināts, ka Sanderlenda viņu atminēsies. Tomēr viņa atcerējās gan.

“Nu, bet protams. Tu ne tuvu nebiji tik neredzams, kā šķita tev pašam.”

Viņš bija tā domājis? Laikam jau.

“Tas nozīmē, ka mana slepenā samīlēšanās nebija gluži tik slepena, kā man bija licies?”

Viņa pasmaidīja, taču smaids nebija nelaipns. “Samīlēšanos apslēpšana droši vien nav tava disciplīna. Bet tagad uzroti piedurknes pāri elkoņiem. Gribu apskatīt tavas rokas.”

Viņš paklausīja. Professore spēcīgi ierīvēja Kventina rokas ar kādu smalku pulveri, un uz ādas uzmirdzēja aukstas dzirkstelītes, atgādinot reti apdzīvotu lauku ainavu skatā no augšas. Viņam šķita, ka to pavada arī ledainu kniebienu tīkls, kaut to viņš varbūt bija vienkārši iztēlojies.

“Mmmmm.”

Viņa pakošļāja lūpu, pētidama Kventinu, tad uzsita viņam pa rokām, vienreiz un otrreiz, kā spēlējot kādu bērnu spēli, un dzirksteles pazuda. Tomēr Sanderlendu — vai Pērlu, jo tagad viņam kā profesores kolēģim vajadzēja pierast saukt viņu vārdā — notikušais tā arī neieinteresēja.

Viņa nogrieza Kventina matu šķipsnu un sadedzināja to ogļu pannīnā. Nosmaržoja pēc degošiem matiem. Viņa pavēroja dūmus.

“Nea.”

Tikusi galā ar sākotnējām laipnībām, viņa pilnībā iegrimta darbā. Kventins bija kā sarežģīta puķu kompozīcija, kurai viņa nekādi nespēja atrast pareizo izskatu. Tad Kventinam vajadzēja atmuguriski pastaigāties pa istabu, kamēr profesore viņu pētīja cauri vairākām aizvien tumšākām lēcām.

“Kāpēc, tavuprāt, tas ir tik sarežģīti?” viņš noprasīja, mēģinot nekur neietriekties.

“Mm? Neskaties pāri plecam.”

“Tā mana disciplīna? Kā tev šķiet, kāpēc to ir tik grūti atrast?”

“Tam var būt vairāki iemesli.” Viņa aizlika taisnos, gaišos matus aiz auss un nomainīja lēcu. “Iespējams, tā ir noslēpusies. Dažas disciplīnas vienkārši pēc dabas nevēlas tapt atrastas. Citas vienkārši ir tik sīkas, patiesībā pat mulķīgas, ka apkārtējā troksnī tās ir grūti sadzirdēt.”

“Skaidrs. Bet ir taču iespējams,” viņš paklupa pār solu, “ka tik grūti manējo atrast ir tāpēc, ka tā ir īpaši interesanta, vai ne? Kaut kas iepriekš neredzēts?”

“Protams. Var būt arī tā.”

Viņš vienmēr bija apskaudis Peniju par viņa smalko un šķietami unikālo starpdimensionālās ceļošanas disciplīnu. Taču no profesores toņa Kventins noprata, ka viņa varētu nosaukt ne vienu vien ticamāku skaidrojumu.

“Atceries, kā no manis toreiz pašķīda dzirksteles?”

“Atceros. Ā. Divaini, ka ātrāk par to neiedomājos. Stāvi nu mierā.”

Viņš apstājās. Pērļa parakņājās atvilktnē un izvilka smagu lineālu ar misiņa malām, uz kura bija izdarītas neregulāras atzīmes Kventinam nezināmās mērvienībās.

“Aizver acis.”

Viņš paklausīja, un tajā pašā mirklī cauri viņa labajai plaukstai izšāvēs elektriska sāpju šalts. Viņš iespieda roku starp ceļiem; pagāja sekundes desmit, līdz viņš atguvās tiktāl, ka varēja pateikt *au*. Atverot acis, Kventins pa pusei baidījās ieraudzīt, ka pirksti būs norauti līdz pat otrajam kauliņam.

Tomēr tie joprojām bija savā vietā, tiesa, sarkanāki nekā iepriekš. Pērļa bija uzsisusi pa tiem ar lineāla aso malu.

“Piedod,” viņa sacīja. “Reakcija uz sāpēm bieži vien daudz ko atklāj.”

“Paklau, ja ar šito arī nesanāk, tad man nav nekādu iebildumu savu disciplīnu neuzzināt.”

“Nē, viss kārtībā. Vispār tu esi ļoti jutīgs.”

Kventins nedomāja, ka nevēlēšanās, lai viņam no visa spēka sit ar lineālu pa pirkstiem, ir pārspīlētas jutības zīme, tomēr neko neteica,

un Pērļa tik un tā jau šķirstīja milzīgu, senu, viscaur sīkā šriftā drukātu enciklopēdiju. Kventinam pēkšņi prātā uzzibsnīja traka vēlme profesori apturēt. Viņš šādi bija dzīvojis jau tik ilgi, ka neziņa bija kļuvusi par daļu no viņa paša — viņš bija Cilvēks bez disciplīnas. Vai tiešām viņš bija gatavs no tā atteikties? Uzzinot savu disciplīnu, Kventins kļūtu tieši tāds pats kā visi citi...

Tomēr viņš Pērlu neapturēja.

“Man bija sava privāta teorija par tevi,” profesore sacīja, ar pirkstu sekojot kādai slejai grāmatā. “Proti, tavu disciplīnu man iepriekš neizdevās uzzināt tāpēc, ka tev tās nebija. Man vienmēr bija šķitis, ka tu savam vecumam esi par jaunu. Svarīga ir arī personība — cilvēciskais briedums. Pēc gadiem tu disciplīnai biji gana vecs, taču emocionāli vēl nebiji tai gatavs. Vēl nebiji nofokusējies.”

Tas bija tā apkaunojoši. Līdzīgi kā par viņa iemīlēšanos Pērlā, arī par Kventina brieduma trūkumu droši vien zināja vairāk cilvēku, nekā viņam bija šķitis.

“Laikam jau es vienkārši nobriestu vēlāk par citiem,” sacīja Kventins.

“Aha, te ir.” Viņa uzsita pa lappusi. “Sīku priekšmetu labošana, tā ir tavējā.”

“Sīku priekšmetu labošana.”

“A-ha!”

Nevarētu gluži teikt, ka viņš bija cerējis uz ko tādu.

“Sīku, tas ir, tādu kā krēslu?”

“Mazāku,” viņa sacīja. “Piemēram, nezinu, kafijas tasītes.” Viņa aplika pirkstus neredzamai kafijas tasītei. “Neesi manījis sev īpašu ķērienu uz kaut ko tamlīdzīgu? Sīkajām sasaitēšanas un salāpīšanas burvestībām, uz to pusi?”

“Iespējams. Īsti nezinu.” Nevarētu teikt, ka viņš bija ko tādu ievērojis. Varbūt vienkārši nebija tam pievērsis uzmanību.

Mjā. Nevarētu teikt, ka tā būtu īpaši seksīga disciplīna. Arī revolucionāra ne. Tātad viņš nešausies cauri dimensijām, nemetīs zibens bultas, nerādīsies vīzijās — ne jau kā *sīku priekšmetu labotājs*. Dzīve strauji un prasmīgi atņēma Kventinam pēdējās ilūzijas pašam par sevi, stingriem,

asiem rāvieniem novilkta tās citu pēc citas kā slapjas drēbes, liekot viņam drebināties kailam.

Bet no tā nemirst. Disciplīna varbūt arī nebija seksīga, taču tā bija īsta, un tieši to viņam šobrīd vajadzēja. Fantāzijām bija jāpieliek punkts — šī bija dzīve pēc Filorijas. Varbūt, atsakoties no sapņiem, nāksies atklāt, ka dzīvē bez sapņošanas ir arī vēl kas cits. Turpmāk viņš dzīvos īstajā pasaulē un iemācīsies novērtēt tās raupjo, ikdienišķo stingrību. Jau tagad viņš par sevi bija uzzinājis daudz ko jaunu — Kventins bija domājis, ka tas būs sāpīgi, un tā arī bija, taču vienlaikus tas sniedza atvieglojumu. Viņš visu mūžu bija baidījies atzīt šo patiesību, bet tagad stāvēja aci pret aci ar to, un izrādījās, ka tā tomēr nav tik baisa, kā bija šķitis.

Vai varbūt viņš vienkārši bija stiprāks, nekā pats bija domājis. Vismaz viņu ar atpakaļejošu datumu neizslēgs no Fizikālo grupas. Sīku priekšmetu labošana tur būtu derējusi.

“Bet tagad gan tev jāiet,” sacīja Pērla. “Fogs tev droši vien liks vadīt pirmkursnieku Sīkās lāpīšanas kursu.”

“Ļoti iespējams,” atbildēja Kventins.

Un tā arī bija.

3. NODAĻA

Kventins bija gaidījis, ka skolotāja darbs sniegs zināmu apmierinājumu, taču nekādu baudījumu no tā gūt viņš nebija domājis. Tā šķistu pārlicēģa sacerēšanās. Taču izrādījās, ka darbs viņam patīk.

Piecas dienas nedēļā viņš deviņos no rīta nostājās pie tāfeles, rokās turēdams krītu un papīra lapas ar uzskricelētām lekcijas piezīmēm un skatījās uz Siko lāpīšanu kursa studentiem — viņa studentiem —, kuri lūkojās pretī. Studentu sejas lielākoties neizteica neko; viņu vaibstus bija izdzēsušas šausmas vai pilnīgs apmulsums, vai vienkārša garlaicība, neatstājot aiz sevis it neko. Tagad Kventins saprata, ka arī viņš pats reiz bija izskatījies līdzīgi. Sēžot auditorijā, viegli aizmirst, ka profesors tevi redz.

Pirmā lekcija nebija nekāds veiksmes stāsts. Kventins minstinājās, atkārtoja sakāmo, zaudēja domas pavedienu, līdz galva palika tukša kā izslaucīta, kamēr viņš pats mēģināja saprast, ko vēl pirms sekundes ir grībējis pateikt. Viņš bija sagatavojis desmit apspriežamos jautājumus, taču tik ļoti baidījās no runājamā apsikšanas, ka pirmo jautājumu izvilka pusstundas garumā, un pēc tam nākamos deviņus nācās izmalt cauri maksimāli ātri, lai visu satilpinātu vienā stundā. Skolotāja darbs izrādījās pakāpeniski apgūstama māka — gluži kā viss pārējais.

Taču pamazām Kventins saprata, ka viņš vismaz zina, par ko runā. Līdzšinējā dzīves un mīlestības pieredze viņam nebija gluži nevainojama, toties viņa rīcībā nu bija liels daudzums tīri praktiskas informācijas par pārdabisko spēku aprūpēšanu un barošanu, un tagad viņam vienkārši vajadzēja šo informāciju sadalīt kārtīgās porcijās un no savas galvas